

loučili, poněvadž už měli oba „dost“. Jak se dostal „domů“ František Josef Neuhauser, o tom kronika mlčí. Ale roztomilá Marianna měla pak ono dobrodružství s policií, které ji přivedlo pod ochranná křídla vězení a konečně nyní před soud.

Útrata oné veselé noci obnášela půldruhého milionu rak. korun a hradila ji Marianna, u níž ještě pak se našlo přes půl milionu korun.

Soudce se jí tázal, proč raději si ona i její milovník nenajdou nějaké zaměstnání, místo aby se živili žebrotou. Obžalovaná docela s klidem mu odpověděla, že nezebrá, že toho nemá ani zapotřebí, poněvadž prý dostává každého měsíce 50 dollarů od svého přítele z mládí, který je nyní v Americe a který ji nesmírně miloval, takže na ni nemůže zapomenout. Z těchto padesáti dollarů ona prý žije i svého přítele Neuhausera.

Dostala čtrnáct dní vězení. Jako přitěžující uznal soudce tu okolnost, že jako žebráci vedou tak rozmařilý život, který je s to pobuřovati veřejnost a odvracet ji od poskytování milosrdenství potřebným. Obecenstvo, které se doví, že jsou žebráci, kteří utrácejí vyžbrané peníze za lahůdky, šampaňské a zábavné vyjíždky automobily, stane se nedůvěřivým vůči každému nuznému a bude odpírati své podpory i skutečně potřebným. br.

Nohy tanečnice předmětem procesu.

Již od roku 1920 táhne se v Paříži soudní spor o náhradu škody, jehož středem jsou krásné nožky baletní tanečnice slečny Laugierové, dřívější primaballeriny Velké opery pařížské. Před více než pěti lety utrpěla slečna Laugierová úraz při železničním neštěstí a v jeho důsledcích zažalovala železniční správu na náhradu škody a bolestného obnosu 500.000 franků.

Tanečnici vyšetřovali během delší doby tři lékaři, kteří brali svůj úkol tak svědomitě, že si dokonce dali od slečny i předvést různé tance a baletní sóla, aby se přesvědčili o tom, jak dalece její umělecká způsobilost utrpěla škody. Tance, které jim tančila, se jim patrně líbily a značnější zmenšení jejich schopností neshledali, neboť vypracovali dobrozdání, v němž obšírně rozebrali taneční výkony slečny žalobkyně po stránce přesnosti, rychlosti, krásy a elegance pohybů a konečně podali závěrečný posudek, v němž prohlásili, že tanečnice skutečně utrpěla úrazem zmenšení svých schopností, ale toto zmenšení ocenili na pouhých 7% ztráty proti době před úrazem.

Toto dobrozdání hrálo ovšem v procesu značnou roli, ale tanečnice s ním naprosto nebyla spokojena, neboť sama oceňuje zmenšení svých uměleckých schopností procentem mnohonásobně vyšším. Při posledním přelíčení prohlásil jejím jménem její právní zástupce následující:

„Stanovisko, jež zaujali znalci lékařství ve věci mé klientky, spočívá na nesprávných

předpokladech. Znalci odhadovali umělecké znehodnocení výkonů mé klientky právě tak, jako by šlo o zmenšení způsobilosti někoho k výkonu nějakého řemesla, jež vyžaduje určité schopnosti ruky neb těla a o důsledek obyčejného továrního úrazu. Nelze přec srovnávat výkonnost nohou baletní tanečnice s výkonem nějakého stroje. Sólová tanečnice, která již nemůže tančiti dokonale, je na scéně prostě nemožná. Moje klientka nemůže v důsledcích utrpeného úrazu vůbec již tančiti a musila se proto vzdáti své umělecké dráhy.“

Obhájce předložil soudu dopisy dřívějších ředitelů Velké opery pařížské, jakož i vysvědčení baletní mistryně Zambelliové, jež poukázala na slova proslulého mistra italského baletu Vestrise, který kdysi prohlásil: „Nemám-li nohy v pořádku, pak žádná moc světa mne nepřiměje k tomu, abych tančil.“

Právní zástupce žalované železniční správy dovolával se naproti tomu dobrozdání lékařů a na základě shledaného sedmiprocentního zmenšení taneční schopnosti slečny žalobkyně nabízel náhradu a bolestné obnosem 24.000 franků.

Po dlouhé poradě přiznali soudcové slečně Laugierové 150.000 franků, co náhradu škody, způsobené zmenšením umělecké výkonnosti jejích nohou.

Zlotřilosti anglického milionáře.

Ve 41. čísle min. ročníku našeho listu přinesli jsme referát o sensačním procesu, který v Londýně započal. Milionář Morris byl obžalován že soustavně zneužíval mladistvých dívek mladších než 16 let, které přijímal do svých služeb. Byl odsouzen k nejvyššímu přípustnému trestu, totiž ku dvěma rokům nucené práce, k jednomu roku vězení a k pokutě 1000 liber (160.000 Kč).

Jeho hospodyně Robertsová, která mu při jeho zlotřilostech napomáhala, byla obžalována též pro to, že mu přiváděla též svou mladistvou patnáctiletou sestru. V tomto bodu nebylo však předneseno tolik důkazného materiálu, aby byla z činu toho usvědčena.

Jak jsme již minule sdělili, provedl Morris svým soudcům ten šikovný kousek, že hospodyně Robertsovou, svou spoluvinnici a hlavní svědkyni proti sobě, pojal ve vězení za chof, čímž dle anglických zákonů jí znemožnil proti němu vypovídati.

Bývalá hospodyně, nyní tedy chof Morrisova, byla pro spoluúčast odsouzena k devíti měsícům nucené práce.

Přelíčení se konalo za nesmírného návalu obecenstva, v němž převládaly dámy z přední anglické společnosti. br.

Spor o kabáty.

Není to žádná obchodní pře o nedodané nebo pokažené kabáty. Není to pře trestní pro kabáty zpronevěřené. A není to ani proces nějakého zimníkového specialisty, jací se objevují s prvními podzimními mrazíky, aby

avantury z kaváren dodělávali pak u soudu. Nikoli. Jde o kabáty, které mají nebo nemají mít muži na sobě při jídle v restauračních vagoncích. A zase to není u nás, nýbrž daleko — ve Spojených státech. Až k nejvyššímu státnímu soudu dostal se spor Mr. Russella, bývalého předsedy oklahomské korporáční komise, s ředitelstvím Harveyova podniku železničních restauračních vagonů o to, zda muži v jídelních vozech musí mít na sobě kabáty nebo ne. Začátek sporu odehrál se v kterémsi vagoně Harveyovy společnosti, kde personál uplatňoval rozkaz ředitelství, že každý muž musí mít v jídelním voze na sobě kabát. Hosté proti tomu protestovali, neboť za letních nesnesitelných veder byl pobyt v jídelnách — uvážíme-li ještě zahřátí horkou polévkou — krajně nepohodlný, a tak povstal spor, který se táhl celé měsíce a konečně se dostal až k nejvyššímu státnímu soudu. Ten dal Harveyovi za pravdu a rozhodl, že personál má právo žádati, aby hosté ve vlakových jídelnách přikryli své košile kabáty. Káže prý tak mrav a primitivní slušnost. Američtí muži protestují. vk.

V Americe klesá počet dětských zločinů.

Americké listy konstatují, že ve Spojených Státech klesají delikty mládeže značnou měrou. Nejmarkantněji se to jeví v New Yorku; r. 1924 bylo tam o 3.000 případů zločinů dětí méně, než před deseti lety. Chicago zlepšilo se v téže době o 30%. Podle názoru odborníků je to zásluhou zlepšení činnosti polepšovacích služeb. Následkem toho také řídne obsazení četných polepšoven, zakládaných hojně v minulosti korporacemi i jednotlivci. V některých polepšovnách klesl počet chovanců na polovinu, ač populace města vzrostla. Ve státě Massachusetts klesl počet zločinů, páchaných mládeží, za posledních pět let o 35%. Důležitá je tu i okolnost, že od úředníků, řídících polepšovny, vyžaduje se stále větší průprava a zodpovědnost. V New Yorku mohlo být v r. 1923 propuštěno celkem 7% chovanců na svobodu. — Neměly by o těchto okolnostech uvažovati také poyolani činitelé v Československu? K.

ROZHODNUTÍ NEJvyšších soudů

Spolkové právo. Je porušení veřejného pokoje a řádu ve smyslu § 113 ústavní listiny, když spolek na Slovensku při obecné revizi spolkových stanov nepodá změněné stanovy ve lhůtě k tomu určené. Je porušením veřejného pokoje a řádu podle § 113 ústavní listiny, nepodal-li spolek svoje stanovy, schválené ještě bývalým uherským ministrem vnitra, k revizi podle nařízení ministra pro správu Slovenska z 23. února 1921 č. 569/1921 odd. adm. II, ve lhůtě tam stanovené. (Nález nej. správ. soudu v Praze, č. 17.496/25.)

Škoda na zdraví přidělením těžké práce. Pro žalobu nemocného živnostenského dělníka na náhradu škody proti zaměstnavateli, ježto mu přidělováním těžkých prací byla způsobena škoda na zdraví, je v místech, kde není živnostenského soudu, výlučně příslušným okresní soud. Lhostejno, že pracovní poměr byl již ukončen. (Rozhodnutí nej. soudu v Brně, R-I-886/24.)

Vlastnictví statků bývalé monarchie. Zakon z 12. srpna 1921, č. 354 Sb. z. a n., o převzetí statků a majetku, připadlých podle mírových smluv čs. státu. Čs. stát nabyl statků a majetku bývalého mocnářství rakousko-uherského již dnem 28. října 1918 na základě zákona. Žalobu vlastnickou ohledně statků těch, zadanou 27. září 1921, je řídití na čs. stát, třebaž v době podání žaloby nebyl ještě zapísán jako knihovní vlastník. Rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně z 31. prosince 1924, R-I-104/24.

Pojištění proti povinnému ručení. Měla-li pojišťovna podle pojišťovacích podmínekhraditi náklady sporu, jenž vzešel pojištěnci z pojistné příhody při pojištění proti následkům povinného ručení, může se pojištěnec domáhati na pojišťovně i náhrady nákladů, třebaž jich sám ještě právnímu zástupci nezaplatil. Nelze mluvit o hrubé nedbalosti, když pojištěnec neoznámil pojišťovně, že poškozený uplatňuje náhradní nároky v řízení trestním (že vyhrožoval, že bude žalovati), nýbrž stačí, když ji zpravil o podané žalobní odpovědi proti žalobě poškozeného. Rozhodnutí Nejv. soudu v Brně ze 16. prosince 1924, Rv-I-1365/24.

Nebezpečí ohrožující vydobytí pohledávky. Pohledávka manželky na placení výživného je pohledávkou peněžitou ve smyslu § 379 ex. ř. K povolení zatímního opatření pro peněžitou pohledávku se nevyhledává, aby dlužníkovy jednání bylo obmyslné, stačí, vychází-li nebezpečí, ohrožující vydobytí pohledávky, z takových jednání dlužníkových, jež nejsou hospodářsky a právně nutná a účelná a zmenšují jeho jmění nebo je činí věřiteli nepřístupným. Rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze 16. prosince 1924, R-I-1023/24.

HUMOR Z ŘÍŠE ŠŠ

Prvý tulák k druhému: „Tak jsem, člověče, chtěl se na jaře podívat do té Italie, a teď tadyhle čtu v novinách, že v Itálii dostali zemětřesení.“

Druhý tulák: „Ty čvaňho, z tebe by tam zrovna dostali třesení, to víš!“

Opilý povykuje v noci na ulici a motá se na jednom místě. Strážník ho napomíná ke klidu a ptá se ho:

„Kam vlastně jdete?“

„Do Prčic,“ odpovídá neuctivě opilý.

„Tak půjdete se mnou.“

„A voni tam dou taky? Tak to máme stejnou cestu, to jdu s nima.“